UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

5 päivänä syyskuuta 2012 *

Poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa — Puitepäätös 2002/584/YOS — Eurooppalainen pidätysmääräys ja jäsenvaltioiden väliset luovuttamismenettelyt — 4 artiklan 6 alakohta — Eurooppalaisen pidätysmääräyksen harkinnanvarainen kieltäytymisperuste — Täytäntöönpano kansallisessa oikeudessa — Kiinni otettu henkilö, joka on pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion kansalainen — Vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten annettu eurooppalainen pidätysmääräys — Jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan eurooppalainen pidätysmääräys voidaan jättää panematta täytäntöön ainoastaan silloin, kun etsinnän kohteena ovat henkilöt, joilla on tämän jäsenvaltion kansalaisuus

Asiassa C-42/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka cour d'appel d'Amiens (Ranska) on esittänyt 18.1.2011 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 31.1.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa, jossa on kyse

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorgea

koskevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot ja U. Lõhmus sekä tuomarit A. Rosas, E. Levits, A. Ó Caoimh (esittelevä tuomari), L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev ja C. G. Fernlund,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies R. Şereş,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 31.1.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge, edustajanaan avocat D. Fayein-Bourgois,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues, J.-S. Pilczer ja B. Beaupère-Manokha,

— Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek ja J. Vláčil,

— Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Kemper,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

— Alankomaiden hallitus, asiamiehinään C. Wissels ja M. Bulterman,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,

— Puolan hallitus, asiamiehinään M. Szpunar, M. Arciszewski ja B. Czech,

— Euroopan komissio, asiamiehinään W. Bogensberger ja R. Troosters,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.3.2012 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS (EYVL L 190, s. 1; jäljempänä puitepäätös) 4 artiklan 6 alakohdan ja SEUT 18 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty pantaessa Ranskassa täytäntöön Lissabonin (Portugali) rikostuomioistuimen 14.9.2006 antamaa eurooppalaista pidätysmääräystä, joka koskee Ranskassa asuvaa Portugalin kansalaista Joao Pedro Lopes Da Silva Jorgea ja jolla pyritään panemaan täytäntöön hänelle huumausaineiden kaupasta tuomittu viiden vuoden vankeusrangaistus.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansainvälinen oikeus

3 Tuomittujen siirtämistä koskevan, Strasbourgissa 21.3.1983 allekirjoitetun yleissopimuksen 2 artiklan 2 kappaleessa määrätään seuraavaa:

”Sopimuspuolen alueella tuomittu henkilö voidaan siirtää suorittamaan hänelle määrättyä seuraamusta toisen sopimuspuolen alueelle tämän yleissopimuksen määräysten mukaisesti. Tuomittu voi tässä tarkoituksessa ilmaista joko tuomiovaltiolle tai täytäntöönpanovaltiolle toivomuksensa tulla siirretyksi tämän yleissopimuksen nojalla.”

4 Yleissopimuksen 3 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Tuomittu voidaan tämän yleissopimuksen nojalla siirtää ainoastaan:

a. jos hän on täytäntöönpanovaltion kansalainen;

- -

4. Sopimusvaltio voi milloin tahansa Euroopan neuvoston pääsihteerille osoitettavassa selityksessä määritellä, mitä se omalta osaltaan tarkoittaa ’kansalaisella’ tätä yleissopimusta sovellettaessa.”

Unionin oikeus

Puitepäätös 2002/584

5 Puitepäätöksen 2002/584 1 ja 5–8 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(1) Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmien ja erityisesti niiden 35 kohdan mukaan jäsenvaltioiden olisi luovuttava muodollisesta rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskevasta menettelystä tuomion täytäntöönpanoa pakoilevien, lopullisen tuomion saaneiden henkilöiden osalta ja olisi nopeutettava rikoksesta epäiltyjen henkilöiden luovuttamista koskevia menettelyjä.

– –

(5) Unionille asetettu tavoite tulla vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaksi alueeksi johtaa EU:n jäsenvaltioiden välisen, rikoksen johdosta tapahtuvan luovuttamisen poistamiseen ja sen korvaamiseen oikeusviranomaisten välisillä luovuttamisjärjestelyillä. – – Vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvalla alueella on aiheellista korvata jäsenvaltioiden tähänastiset perinteiset yhteistyösuhteet rikosoikeudellisten päätösten, sekä ennen tuomiota annettujen että lopullisten, vapaan liikkuvuuden järjestelmällä.

(6) Tässä puitepäätöksessä säädetty eurooppalainen pidätysmääräys on vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen, jota Eurooppa-neuvosto on luonnehtinut unionin oikeudellisen yhteistyön kulmakiveksi, ensimmäinen konkreettinen sovellus rikoslainsäädännön alalla.

(7) Koska tavoitteena olevaa, rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta 13 päivänä joulukuuta 1957 tehtyyn eurooppalaiseen yleissopimukseen perustuvan monenvälisen luovuttamisjärjestelmän korvaamista ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden yksipuolisin toimin, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, neuvosto voi toteuttaa toimenpiteitä [EU] 2 artiklassa tarkoitetun ja [EY] 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. – –

(8) Eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa koskevia päätöksiä on valvottava riittävästi, mikä merkitsee sitä, että sen jäsenvaltion oikeusviranomaisen, jossa etsitty henkilö on otettu kiinni, on tehtävä päätös henkilön luovuttamisesta.”

6 Puitepäätöksen 2002/584 1 artiklassa määritellään eurooppalainen pidätysmääräys ja velvollisuus panna se täytäntöön seuraavasti:

”1. Eurooppalaisella pidätysmääräyksellä tarkoitetaan oikeudellista päätöstä, jonka jäsenvaltio on antanut etsityn henkilön kiinni ottamiseksi ja luovuttamiseksi toisen jäsenvaltion toimesta syytetoimenpiteitä tai vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöön panemista varten.

2. Jäsenvaltiot panevat eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöön vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen perusteella ja tämän puitepäätöksen määräysten mukaisesti.

– –”

7 Saman puitepäätöksen 3 artiklassa luetellaan kolme ”eurooppalaisen pidätysmääräyksen ehdotonta kieltäytymisperustetta”.

8 Puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan, joka koskee eurooppalaisen pidätysmääräyksen harkinnanvaraisia kieltäytymisperusteita, seitsemässä alakohdassa esitetään mainitut perusteet. Sen 6 alakohdassa säädetään tältä osin seuraavaa:

”Täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä panemasta eurooppalaista pidätysmääräystä täytäntöön:

– –

6) jos eurooppalainen pidätysmääräys on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöönpanoa varten, kun etsitty henkilö oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti, ja tämä valtio sitoutuu panemaan tämän rangaistuksen tai toimenpiteen itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.”

Puitepäätös 2008/909/YOS

9 Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, niiden täytäntöön panemiseksi Euroopan unionissa 27.11.2008 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2008/909/YOS (EUVL L 327, s. 27) toisessa ja neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(2) Neuvosto hyväksyi 29 päivänä marraskuuta 2000 Tampereen päätelmien mukaisesti rikosoikeudellisten päätösten vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen täytäntöönpanemista koskevan toimenpideohjelman [(EYVL 2001, C 12, s. 10)], jossa se kehottaa arvioimaan nykyaikaisten menettelyjen tarvetta vapausrangaistuksen käsittävien lainvoimaisten rangaistusten tunnustamiseksi vastavuoroisesti (toimenpide 14) sekä laajentamaan tuomittujen siirtämisen periaatteen soveltamisala koskemaan jäsenvaltiossa asuvia henkilöitä (toimenpide 16).

– –

(4) Kaikki jäsenvaltiot ovat ratifioineet 21 päivänä maaliskuuta 1983 tehdyn tuomittujen siirtämistä koskevan Euroopan neuvoston yleissopimuksen. Yleissopimuksen mukaan tuomittu voidaan siirtää seuraamuksen täytäntöönpanon jatkamista varten ainoastaan valtioon, jonka kansalainen hän on, ja ainoastaan tuomitun ja asianomaisten valtioiden suostumuksella. Kaikki jäsenvaltiot eivät ole ratifioineet mainittuun yleissopimukseen 18.12.1997 tehtyä lisäpöytäkirjaa, jonka mukaan asianomainen voidaan tietyin ehdoin siirtää ilman hänen suostumustaan. Kumpaankaan säädökseen ei sisälly periaatteellista velvoitetta ottaa vastaan tuomittuja rangaistuksen tai määräyksen täytäntöönpanoa varten.”

10 Tämän puitepäätöksen 3 artiklan, jonka otsikko on ”Tarkoitus ja soveltamisala”, 1 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Tämän puitepäätöksen tarkoituksena on vahvistaa säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltion on tuomitun sosiaalisen kuntoutuksen helpottamiseksi tunnustettava tuomio ja pantava rangaistus täytäntöön.”

11 Puitepäätöksen 17 artiklan, jonka otsikko on ”Täytäntöönpanoon sovellettava lainsäädäntö”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Rangaistuksen täytäntöönpanoon sovelletaan täytäntöönpanovaltion lainsäädäntöä. Jollei 2 ja 3 kohdasta muuta johdu, täytäntöönpanovaltion viranomaisilla on yksin toimivalta päättää täytäntöönpanomenettelyistä ja määrätä kaikista niihin liittyvistä toimenpiteistä, myös ennenaikaiseen tai ehdonalaiseen vapauteen päästämisen perusteista.”

12 Saman puitepäätöksen 25 artiklassa, jonka otsikko on ”Rangaistusten täytäntöönpano eurooppalaisen pidätysmääräyksen antamisen johdosta”, säädetään seuraavaa:

”Tämän puitepäätöksen säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin, sikäli kuin ne ovat puitepäätöksen [2002/584] säännösten mukaisia, rangaistusten täytäntöönpanoon tapauksissa, joissa jäsenvaltio sitoutuu panemaan rangaistuksen täytäntöön mainitun puitepäätöksen 4 artiklan 6 kohdan mukaisesti tai tapauksissa, joissa se on mainitun puitepäätöksen 5 artiklan 3 kohdan nojalla asettanut ehdon, että henkilö on rankaisemattomuuden välttämiseksi palautettava asianomaiseen jäsenvaltioon suorittamaan rangaistus, sanotun kuitenkaan rajoittamatta puitepäätöksen [2002/584] soveltamista.”

13 Puitepäätöksen 2008/909 26 artiklan, joka koskee otsikkonsa mukaan suhdetta muihin sopimuksiin ja järjestelyihin, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tällä puitepäätöksellä korvataan 5.12.2011 alkaen seuraavien, jäsenvaltioiden välisiin suhteisiin sovellettavien yleissopimusten vastaavat määräykset, sanotun vaikuttamatta niiden soveltamiseen jäsenvaltioiden ja kolmansien valtioiden välillä ja väliaikaiseen soveltamiseen 28 artiklan mukaisesti:

— tuomittujen siirtämisestä 21.3.1983 tehty eurooppalainen yleissopimus ja sen 18.12.1997 tehty lisäpöytäkirja;

– –”

14 Tämän puitepäätöksen 28 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen 5.12.2011 vastaanotettuihin pyyntöihin sovelletaan edelleen tuomittujen siirtämistä koskevia voimassa olevia säädöksiä. Pyyntöihin, jotka on otettu vastaan mainitusta päivästä alkaen, sovelletaan jäsenvaltioiden tämän puitepäätöksen mukaisesti hyväksymiä sääntöjä.”

15 Mainitun puitepäätöksen 29 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava tämän puitepäätöksen säännösten noudattamiseksi tarvittavat toimenpiteet 5.12.2011 mennessä.”

Ranskan oikeus

16 Ranskan rikosprosessilain (code de procédure pénale) 695-24 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta voidaan kieltäytyä,

– –

2) jos vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöön panemista varten etsitty henkilö on Ranskan kansalainen ja toimivaltaiset Ranskan viranomaiset sitoutuvat panemaan rangaistuksen tai toimenpiteen itse täytäntöön.

– –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

17 Lissabonin rikostuomioistuin tuomitsi lainvoimaisella, 3.12.2003 annetulla tuomiolla Lopes Da Silva Jorgen viiden vuoden vankeusrangaistukseen huhtikuusta heinäkuuhun 2002 tehdystä huumausaineiden kaupasta.

18 Kyseinen tuomioistuin antoi 14.9.2006 Lopes Da Silva Jorgea koskevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen tämän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten.

19 Lopes Da Silva Jorge muutti sittemmin Ranskaan. Hän avioitui Ranskan kansalaisen kanssa 11.7.2009 ja on siitä lähtien asunut puolisoineen Ranskassa. Hän on työskennellyt 3.2.2008 alkaen Ranskassa Ranskaan sijoittautuneen yrityksen palveluksessa kuorma-autonkuljettajana alueellisessa liikenteessä toistaiseksi voimassa olevan työsopimuksen perusteella.

20 Lopes Da Silva Jorge ilmoittautui 19.5.2010 puhelimitse esitetyn kutsun johdosta toimivaltaisille Ranskan poliisiviranomaisille, jotka panivat tässä yhteydessä täytäntöön häntä koskevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen ja ilmoittivat hänelle hänen oikeutensa.

21 Cour d'appel d'Amiensin virallinen syyttäjä määräsi 20.5.2010 Lopes Da Silvan otettavaksi säilöön tarkistettuaan hänen henkilöllisyytensä ja ilmoitettuaan hänelle kyseisen eurooppalaisen pidätysmääräyksen sisällöstä sekä hänen puolustautumisoikeuksistaan.

22 Cour d'appel d'Amiens päätti 25.5.2010 antamallaan tuomiolla vapauttaa Lopes Da Silva Jorgen ja määräsi hänet tuomioistuimen valvontaan.

23 Eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa koskevassa pääasian menettelyssä cour d'appel d'Amiensin virallinen syyttäjä vaati Lopes Da Silva Jorgen luovuttamista pidätysmääräyksen antaneille oikeusviranomaisille sillä perusteella, että nämä viranomaiset olivat pidätysmääräystä antaessaan noudattaneet lakisääteisiä vaatimuksia ja ettei asiassa voitu soveltaa mitään niistä ehdottomista tai harkinnanvaraisista kieltäytymisperusteista, joista säädetään erityisesti Ranskan rikosprosessilain 695-24 §:ssä. Kun cour d'appel d'Amiensin virallista syyttäjää kehotettiin esittämään kantansa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-123/08, Wolzenburg, 6.10.2009 antaman tuomion (Kok., s. I-9621) merkityksestä, hän totesi, että Lopes Da Silva Jorgella on oikeus vedota Ranskan lainsäädäntöön, jossa säädetään edellytyksistä, joilla toimivaltainen viranomainen voi kieltäytyä panemasta täytäntöön eurooppalaista pidätysmääräystä, joka on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten, ja siis vedota rikosprosessilain 695-24 §:ään. Se huomauttaa kuitenkin, että tässä artiklassa säädetty vain Ranskan kansalaisia koskeva eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanon kieltäytymisperuste on puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan mukaisesti harkinnanvarainen. Kuten Cour de cassationin (Ranska) rikosjaosto katsoi 7.2.2007 antamassaan tuomiossa (nro 07-80.162, Bull. crim. nro 39), rikosprosessilain 695-24 §:ää sovelletaan näin ollen vain Ranskan kansalaisiin ja sillä edellytyksellä, että toimivaltaiset Ranskan viranomaiset sitoutuvat itse panemaan rangaistuksen täytäntöön.

24 Lopes Da Silva Jorge sitä vastoin vaatii, että ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kieltäytyy eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta ja määrää hänen vankeusrangaistuksensa täytäntöönpanosta Ranskassa. Tältä osin Lopes Da Silva Jorge väittää erityisesti, että hänen luovuttamisensa Portugalin oikeusviranomaisille olisi ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen 8 artiklan vastaista. Se loukkaisi suhteettomasti hänen oikeuttaan yksityis- ja perhe-elämän kunnioittamiseen, koska hän asuu Ranskassa ranskalaisen puolisonsa kanssa ja työskentelee tässä jäsenvaltiossa kuorma-autonkuljettajana alueellisessa liikenteessä ranskalaisen yrityksen kanssa tehdyn toistaiseksi voimassa olevan työsopimuksen perusteella. Lopes Da Silva Jorge väittää myös edellä mainitussa asiassa Wolzenburg annettuun tuomioon viitaten, että rikosprosessilain 695-24 § on pantu virheellisesti täytäntöön siltä osin kuin puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa mainittua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta sovelletaan sen mukaan vain Ranskan kansalaisiin, koska puitepäätöksessä sallitaan tämän perusteen soveltaminen myös täytäntöönpanojäsenvaltion asukkaisiin. Tämä tarkoittaa lisäksi SEUT 18 artiklassa tarkoitettua kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää sikäli kuin tässä kansallisessa säännöksessä säädetty erilainen kohtelu Ranskan kansalaisten ja muiden jäsenvaltioiden kansalaisten välillä ei ole objektiivisesti perusteltua.

25 Cour d'appel d'Amiens kysyy ennakkoratkaisupyynnössään näin ollen, onko rikosprosessilain 695-24 § siltä osin kuin siinä annetaan ainoastaan Ranskan kansalaisille mahdollisuus vedota puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa mainittuun eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa koskevaan harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen tämän puitepäätöksen säännöksen ja SEUT 18 artiklan mukainen, kun otetaan huomioon edellä mainittu asia Wolzenburg.

26 Näin ollen cour d'appel d'Amiens päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [SEUT 18] artiklassa vahvistettu syrjintäkiellon periaate esteenä rikosprosessilain 695-24 §:n kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöön panemista varten annetun eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta voidaan kieltäytyä vain, jos etsitty henkilö on Ranskan kansalainen ja toimivaltaiset Ranskan viranomaiset sitoutuvat panemaan tämän rangaistuksen täytäntöön?

2) Onko puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun kieltäytymisperusteen saattaminen osaksi kansallista oikeutta jätetty jäsenvaltioiden harkintavaltaan vai onko se pakollista, ja erityisesti, voiko jäsenvaltio toteuttaa toimenpiteen, joka merkitsee kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää?”

Ennakoratkaisukysymykset

27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksillään, joita on syytä tarkastella yhdessä, pääasiallisesti sitä, onko puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa ja SEUT 18 artiklaa tulkittava siten, että täytäntöönpanojäsenvaltio voi saattaessaan mainitun 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystä päättää rajoittaa niitä tilanteita, joissa täytäntöönpanosta vastaava kansallinen oikeusviranomainen voi kieltäytyä luovuttamasta tämän säännöksen soveltamisalaan kuuluvaa henkilöä, ja sulkea soveltamisalan ulkopuolelle ehdottomasti ja automaattisesti muiden jäsenvaltioiden kansalaiset, jotka oleskelevat tai asuvat vakinaisesti sen alueella.

28 On palautettava mieleen, että – kuten erityisesti puitepäätöksen 2002/584 1 artiklan 1 ja 2 kohdasta sekä sen viidennestä ja seitsemännestä perustelukappaleesta ilmenee – sen tavoitteena on korvata monenvälinen luovuttamisjärjestelmä jäsenvaltioiden välillä vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen perustuvilla oikeusviranomaisten välisillä rikoksesta tuomittujen tai epäiltyjen henkilöiden luovuttamisjärjestelyillä tuomioiden täytäntöönpanoa tai syytteeseen asettamista varten (ks. asia C-303/05, Advocaten voor de Wereld, tuomio 3.5.2007, Kok., s. I-3633, 28 kohta; asia C-66/08, Kozłowski, tuomio 17.7.2008, Kok., s. I-6041, 31 ja 43 kohta; em. asia Wolzenburg, tuomion 56 kohta ja asia C-261/09, Mantello, tuomio 16.11.2010, Kok., s. I-11477, 35 kohta).

29 Mainittu periaate tarkoittaa puitepäätöksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan, että jäsenvaltiot ovat lähtökohtaisesti velvollisia panemaan eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöön (ks. vastaavasti asia C-388/08 PPU, Leymann ja Pustovarov, tuomio 1.12.2008, Kok., s. I-8983, 51 kohta; em. asia Wolzenburg, tuomion 57 kohta ja em. asia Mantello, tuomion 36 ja 37 kohta).

30 Vaikka puitepäätöksen 2002/584 systematiikan taustalla onkin vastavuoroisen tunnustamisen periaate, tämä tunnustaminen ei kuitenkaan merkitse ehdotonta velvollisuutta panna annettu pidätysmääräys täytäntöön. Kuten puitepäätöksen 4 artiklasta erityisesti ilmenee, sillä luodussa järjestelmässä jätetään jäsenvaltioille mahdollisuus sallia erityistilanteissa se, että toimivaltaiset oikeusviranomaiset päättävät, että määrätty rangaistus on pantava täytäntöön täytäntöönpanojäsenvaltion alueella (asia C-306/09, B, tuomio 21.10.2010, Kok., s. I-10341, 50 ja 51 kohta).

31 Näin on etenkin puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan osalta, johon sisältyy eurooppalaisen pidätysmääräyksen harkinnanvarainen kieltäytymisperuste, jonka nojalla täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä panemasta tällaista vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten annettua pidätysmääräystä täytäntöön, kun etsitty henkilö ”oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti” ja tämä valtio sitoutuu panemaan tämän rangaistuksen itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.

32 Tältä osin unionin tuomioistuin on jo todennut, että harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen tarkoituksena on erityisesti, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi antaa erityistä painoa mahdollisuudelle parantaa etsityn henkilön mahdollisuuksia sopeutua uudelleen yhteiskuntaan hänelle tuomitun rangaistuksen päättyessä (ks. em. asia Kozłowski, tuomion 45 kohta; em. asia Wolzenburg, tuomion 62 ja 67 kohta ja em. asia B, tuomion 52 kohta).

33 On kuitenkin niin, että jäsenvaltioilla on selvää harkintavaltaa tämän säännöksen täytäntöönpanossa. Täytäntöönpanojäsenvaltio voi nimittäin legitiimisti pyrkiä tällaiseen tavoitteeseen vain sellaisten henkilöiden osalta, jotka ovat osoittaneet selvää integroitumista kyseisen jäsenvaltion yhteiskuntaan (ks. vastaavasti em. asia Wolzenburg, tuomion 61, 67 ja 73 kohta).

34 Näin ollen on todettu, että jäsenvaltiot voivat puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan täytäntöönpanossa rajoittaa tämän päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa säädetyn keskeisen säännön mukaisesti tilanteita, joissa täytäntöönpanojäsenvaltion on mahdollista kieltäytyä luovuttamasta henkilöä, joka kuuluu kyseisen 4 artiklan 6 alakohdan soveltamisalaan, ja asettaa silloin, kun etsitty henkilö on toisen jäsenvaltion kansalainen, jolla on SEUT 21 artiklan 1 kohtaan perustuva oleskeluoikeus, tämän säännöksen soveltamisedellytykseksi sen, että hän on oleskellut laillisesti tietyn ajanjakson ajan mainitun täytäntöönpanojäsenvaltion alueella (ks. vastaavasti em. asia Wolzenburg, tuomion 62 ja 74 kohta).

35 Jos jäsenvaltio saattaa puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan osaksi oikeusjärjestystään, sen on kuitenkin otettava huomioon, että tämän säännöksen soveltamisala rajoittuu henkilöihin, jotka ovat täytäntöönpanojäsenvaltion ”kansalaisia”, ja henkilöihin, jotka eivät ole mainitun valtion kansalaisia mutta ”oleskelevat” tai ”asuvat siellä vakinaisesti” (ks. vastaavasti em. asia Kozłowski, tuomion 34 kohta).

36 Ilmaisut ”asuu vakinaisesti” ja ”oleskelee” on määriteltävä yhdenmukaisesti kaikissa jäsenvaltioissa, koska ne liittyvät itsenäisiin unionin oikeuden käsitteisiin (ks. em. asia Kozłowski, tuomion 41–43 kohta).

37 Vaikka jäsenvaltioilla yhtäältä on, kuten tämän tuomion 33 kohdasta ilmenee, selvää harkintavaltaa saattaessaan puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystä, ne eivät voi antaa näille ilmauksille laajempaa ulottuvuutta kuin se, joka seuraa tämän säännöksen yhdenmukaisesta tulkinnasta kaikissa jäsenvaltioissa (ks. em. asia Kozłowski, tuomion 43 kohta).

38 Tältä osin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on todettu, ettei ilmaisua ”oleskelee” voida tulkita sillä tavoin laajasti, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voisi kieltäytyä panemasta täytäntöön eurooppalaista pidätysmääräystä pelkästään sillä perusteella, että etsitty henkilö on tilapäisesti täytäntöönpanojäsenvaltion alueella (em. asia Kozłowski, tuomion 36 kohta).

39 Toisaalta jäsenvaltioiden on saattaessaan puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystään noudatettava SEUT 18 artiklaa.

40 Kun otetaan huomioon erityisesti puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdalla tavoiteltu päämäärä, josta on muistutettu tämän tuomion 32 kohdassa ja joka on parantaa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävään rangaistukseen tuomitun henkilön sopeutumista uudelleen yhteiskuntaan, täytäntöönpanojäsenvaltion kansalaisia ja muiden jäsenvaltioiden kansalaisia, jotka

asuvat vakinaisesti tai oleskelevat täytäntöönpanojäsenvaltiossa ja ovat integroituneet tämän valtion yhteiskuntaan, ei lähtökohtaisesti pitäisi kohdella eri tavalla (ks. vastaavasti em. asia Wolzenburg, tuomion 68 kohta).

41 Tässä tilanteessa ei voida katsoa, että etsityn henkilön, joka ei ole täytäntöönpanojäsenvaltion kansalainen mutta on oleskellut tai asunut siellä vakinaisesti jonkin aikaa, ei voitaisi missään tapauksessa katsoa solmineen tähän jäsenvaltioon sellaisia siteitä, joiden perusteella tähän täytäntöönpanosta kieltäytymisen harkinnanvaraiseen perusteeseen voitaisiin vedota (em. asia Kozłowski, tuomion 37 kohta).

42 Kuten tämän tuomion 34 kohdasta ilmenee, unionin tuomioistuin on jo katsonut sellaisen jäsenvaltion osalta, joka on pannut täytäntöön puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan ja asettanut erityisiä edellytyksiä tämän säännöksen soveltamiselle, että sen omia kansalaisia koskevan kansalaisuusedellytyksen tavoin muiden jäsenvaltioiden kansalaisille säädetyn viiden vuoden pituista yhtäjaksoista oleskelua koskevan edellytyksen voidaan katsoa olevan omiaan takaamaan, että etsitty henkilö on riittävän integroitunut täytäntöönpanojäsenvaltioon (ks. em. asia Wolzenburg, tuomion 68 kohta).

43 Lisäksi unionin tuomioistuin on myös katsonut, että kun jäsenvaltio on pannut täytäntöön puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan asettamatta erityisiä edellytyksiä tämän säännöksen soveltamiselle, täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen on sen määrittelemiseksi, onko etsityn henkilön ja täytäntöönpanojäsenvaltion välillä konkreettisessa tilanteessa siteitä, joiden perusteella voidaan todeta, että viimeksi mainittu asuu vakinaisesti tai oleskelee tässä valtiossa puitepäätöksen 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetulla tavalla, arvioitava kokonaisvaltaisesti useita objektiivisia seikkoja, jotka ovat ominaisia tämän henkilön tilanteelle ja joihin kuuluvat esimerkiksi etsityn henkilön oleskelun kesto, luonne ja edellytykset sekä ne perhesiteet ja taloudelliset siteet, joita hänellä on (ks. vastaavasti em. asia Kozłowski, tuomion 48 ja 49 kohta ja em. asia Wolzenburg, tuomion 76 kohta).

44 Perustellakseen Ranskan kansalaisten ja muiden jäsenvaltioiden kansalaisten erilaisen kohtelun Ranskan hallitus kuitenkin väittää, ettei puitepäätöksessä 2002/584 säädetä mistään mekanismista, jonka avulla jäsenvaltio voi panna täytäntöön toisessa jäsenvaltiossa tuomitun rangaistuksen, koska puitepäätöksen 4 artiklan 6 alakohdassa viitataan tältä osin jäsenvaltioiden oikeuteen, sillä tässä säännöksessä säädetyn kieltäytymisperusteen soveltaminen on riippuvainen täytäntöönpanojäsenvaltion sitoumuksesta panna tämä rangaistus täytäntöön ”kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti”.

45 Ranskan hallitus huomauttaa, että se voi voimassa olevan kansallisen oikeutensa mukaan panna täytäntöön tuomitun henkilön rangaistuksen vain, jos hän on Ranskan kansalainen. Erona muihin jäsenvaltioihin nähden Ranskan tasavalta ei nimittäin ole rikosoikeudellisten tuomioiden kansainvälisestä pätevyydestä 28.5.1970 Haagissa allekirjoitetun eurooppalaisen yleissopimuksen tai ulkomaisten rikosoikeudellisten tuomioiden täytäntöönpanosta 13.11.1991 tehdyn Euroopan yhteisöjen jäsenvaltioiden välisen yleissopimuksen osapuoli. Ranskan tasavalta on kuitenkin kaikkien muiden jäsenvaltioiden tapaan ratifioinut tuomittujen siirtämisestä 21.3.1983 Strasbourgissa allekirjoitetun yleissopimuksen, jonka 3 artiklan 1 kappaleen a kohdassa määrätään, että tuomittu henkilö voidaan siirtää rangaistuksen täytäntöönpanoa varten vain siihen jäsenvaltioon, jonka kansalainen hän on.

46 Ranskan hallitus korostaa, että tämä on nimenomaan se syy, jonka vuoksi unionin lainsäätäjä on tehnyt puitepäätöksen 2008/909, jolla pyritään muun muassa laajentamaan tuomittujen henkilöiden siirtämisperiaatetta jäsenvaltiossa vakinaisesti asuviin henkilöihin. Tätä puitepäätöstä sovelletaan sen 25 artiklan nojalla tuomioiden täytäntöönpanoon tapauksissa, joissa jäsenvaltio sitoutuu panemaan rangaistuksen täytäntöön puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan mukaisesti. Kuitenkin puitepäätöksen 2008/909 29 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on pantava sen säännökset täytäntöön 5.12.2011 mennessä. Lisäksi saman puitepäätöksen 28 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ennen 5.12.2011 vastaanotettuihin pyyntöihin sovelletaan edelleen tuomittujen siirtämistä koskevia voimassa olevia säädöksiä.

47 Kuten Ranskan hallitus itse totesi vastauksessaan unionin tuomioistuimen suullisessa käsittelyssä esittämään kysymykseen ja kuten myös Saksan ja Alankomaiden hallitukset ovat väittäneet, on niin, että vaikka mainitun tuomittujen siirtämisestä tehdyn yleissopimuksen osapuolina olevat valtiot voivat sopimuksen 3 artiklan 1 kappaleen a kohdan mukaan varata pelkästään omille kansalaisilleen mahdollisuuden toisessa valtiossa annetun tuomion täytäntöönpanoon niiden alueella, tässä yleissopimuksessa tai missään muussa kansainvälisen oikeuden säännössä ei kuitenkaan velvoiteta mainittuja valtioita säätämään tällaisesta säännöstä.

48 Euroopan komissio totesi näin ollen suullisessa käsittelyssä, että mainitun yleissopimuksen 3 artiklan 4 kappaleen nojalla jokainen sopimusvaltio voi milloin tahansa määritellä Euroopan neuvoston pääsihteerille osoittamassaan selityksessä, että tässä sopimuksessa tarkoitettu ilmaisu ”kansalainen” sisältää tietyt tämän valtion alueella oleskelevat tai vakinaisesti asuvat henkilöryhmät, vaikka heillä ei ole mainitun valtion kansallisuutta, eikä komission väitettä ole kiistetty. Tietyt sopimuspuolet ovat todella tehneet tällaisia ilmoituksia, kuten muun muassa Tanskan kuningaskunta, Irlanti, Italian tasavalta, Suomen tasavalta ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta.

49 Näin ollen on todettava, että väitetty mahdottomuus panna täytäntöönpanojäsenvaltiossa täytäntöön toisessa jäsenvaltiossa toisen jäsenvaltion kansalaista vastaan annettu vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus ei voi olla peruste tällaisen kansalaisen ja Ranskan kansalaisen erilaiselle kohtelulle, joka johtuu siitä, että puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa säädetty harkinnanvarainen kieltäytymisperuste on rajoitettu yksinomaan kyseisen maan kansalaisiin.

50 Jos jäsenvaltiot saattavat puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan osaksi oikeusjärjestystään, ne eivät näin ollen voi kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kiellon periaatetta loukkaamatta rajoittaa tätä kieltäytymisperustetta ainoastaan omiin kansalaisiinsa ja jättää soveltamisalan ulkopuolelle ehdottomasti ja automaattisesti sellaiset muiden jäsenvaltioiden kansalaiset, jotka oleskelevat tai asuvat vakinaisesti täytäntöönpanojäsenvaltion alueella, heidät tähän jäsenvaltioon yhdistävistä siteistä riippumatta.

51 Tämä toteamus ei tarkoita, että kyseisen jäsenvaltion on välttämättä kieltäydyttävä panemasta täytäntöön sellaista henkilöä koskeva eurooppalainen pidätysmääräys, joka asuu vakinaisesti tai oleskelee tässä jäsenvaltiossa, mutta jos hän on integroitunut mainitun jäsenvaltion yhteiskuntaan sen kansalaiseen rinnastettavalla tavalla, täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen on voitava harkita, onko olemassa legitiimi intressi, jonka perusteella pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa tuomittu rangaistus olisi pantava täytäntöön täytäntöönpanojäsenvaltion alueella.

52 Tästä seuraa, että vaikka jäsenvaltio voi saattaessaan puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystään päättää rajoittaa tilanteita, joissa kansallinen täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä luovuttamasta tämän säännöksen soveltamisalaan kuuluvaa henkilöä, ja näin vahvistaa kyseisellä puitepäätöksellä perustettuja luovuttamisjärjestelyjä vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti (em. asia Wolzenburg, tuomion 58 ja 59 kohta), se ei voi sulkea ehdottomasti ja automaattisesti soveltamisalan ulkopuolelle sen alueella oleskelevia tai vakinaisesti asuvia muiden jäsenvaltioiden kansalaisia riippumatta heidän siteistään kyseiseen jäsenvaltioon.

53 Oikeuskäytännön mukaan puitepäätöksillä ei voi EU 34 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan olla välitöntä oikeusvaikutusta, mutta niiden sitovan luonteen vuoksi kansallisilla viranomaisilla ja erityisesti kansallisilla tuomioistuimilla on velvollisuus tulkita kansallista oikeutta niiden mukaisesti (asia C-105/03, Pupino, tuomio 16.6.2005, Kok., s. I-5285, 33 ja 34 kohta).

54 Kansallisen tuomioistuimen on kansallista oikeutta soveltaessaan tulkittava sitä mahdollisimman pitkälle puitepäätöksen sanamuodon ja tarkoituksen mukaisesti, jotta sillä tarkoitettu tulos saavutettaisiin. Tämä velvollisuus tulkita kansallista oikeutta yhdenmukaisesti puitepäätöksen kanssa

on erottamaton osa EUT-sopimuksella luotua järjestelmää, sillä näin kansalliset tuomioistuimet voivat toimivaltansa rajoissa varmistaa unionin oikeuden täyden tehokkuuden, kun ne ratkaisevat käsiteltäväkseen saatettuja asioita (ks. vastaavasti mm. yhdistetyt asiat C-397/01-C-403/01, Pfeiffer ym., tuomio 5.10.2004, Kok., s. I-8835, 113 ja 114 kohta ja asia C-282/10, Dominguez, tuomio 24.1.2012, 24 kohta).

55 Tällä kansallisen oikeuden puitepäätöksen mukaista tulkintaa koskevalla periaatteella on tosin tietyt rajat. Kansallisen tuomioistuimen velvollisuutta tukeutua puitepäätöksen sisältöön, kun se tulkitsee ja soveltaa asiaan liittyviä kansallisen oikeuden säännöksiä, rajoittavat yleiset oikeusperiaatteet, eikä se voi olla perustana kansallisen oikeuden contra legem -tulkinnalle (ks. vastaavasti em. asia Pupino, tuomion 47 kohta ja em. asia Dominguez, tuomion 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 On kuitenkin niin, että yhdenmukaisen tulkinnan periaate edellyttää, että kansalliset tuomioistuimet tekevät toimivaltansa rajoissa kaiken mahdollisen ottamalla huomioon kansallisen oikeuden kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksyttyjä tulkintatapoja taatakseen kyseessä olevan puitepäätöksen täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on puitepäätöksellä tavoitellun päämäärän mukainen (ks. vastaavasti em. asia Dominguez, tuomion 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57 Pääasiassa ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen on tämän vuoksi otettava huomioon paitsi puitepäätöksen 2002/584 täytäntöön panemiseksi annetut säännökset myös kansallisen oikeusjärjestyksen periaatteet ja säännökset, jotka koskevat päätelmiä, jotka tuomioistuin voi tehdä kansallisessa oikeudessa kielletystä syrjinnästä, ja erityisesti ne, joiden nojalla tuomioistuin voi oikaista tällaisen syrjinnän, kunnes lainsäätäjä on ryhtynyt tarpeellisiin toimenpiteisiin sen poistamiseksi.

58 Jos kansallista oikeutta voitaisiin soveltaa tällä tavoin, tämän tuomioistuimen pitäisi tutkia, onko pääasiassa etsityn henkilön ja täytäntöönpanojäsenvaltion välillä tämän henkilön tilanteelle ominaisten objektiivisten seikkojen kokonaisvaltaisen arvioinnin perusteella riittäviä siteitä, erityisesti perhesiteitä, taloudellisia ja sosiaalisia siteitä, jotka voivat osoittaa hänen integroituneen mainitun valtion yhteiskuntaan sillä tavoin, että hän on tosiasiallisesti maan kansalaiseen rinnastettavassa tilanteessa.

59 Edellä esitetyillä perusteilla esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa ja SEUT 18 artiklaa on tulkittava siten, että vaikka jäsenvaltio voi saattaessaan mainitun 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystään päättää rajoittaa tilanteita, joissa kansallinen täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä luovuttamasta tämän säännöksen soveltamisalaan kuuluvaa henkilöä, se ei voi sulkea ehdottomasti ja automaattisesti soveltamisalan ulkopuolelle sen alueella oleskelevia tai vakinaisesti asuvia muiden jäsenvaltioiden kansalaisia riippumatta heidän siteistään kyseiseen valtioon.

60 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen on ottamalla huomioon kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksyttyjä tulkintatapoja tulkittava kansallista oikeutta mahdollisimman pitkälle puitepäätöksen 2002/584 sanamuodon ja päämäärän mukaisesti taatakseen tämän puitepäätöksen täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on sillä tavoitellun päämäärän mukainen.

Oikeudenkäyntikulut

61 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS 4 artiklan 6 alakohtaa ja SEUT 18 artiklaa on tulkittava siten, että vaikka jäsenvaltio voi saattaessaan mainitun 4 artiklan 6 alakohdan osaksi kansallista oikeusjärjestystään päättää rajoittaa tilanteita, joissa kansallinen täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä luovuttamasta tämän säännöksen soveltamisalaan kuuluvaa henkilöä, se ei voi sulkea ehdottomasti ja automaattisesti soveltamisalan ulkopuolelle sen alueella oleskelevia tai vakinaisesti asuvia muiden jäsenvaltioiden kansalaisia riippumatta heidän siteistään kyseiseen valtioon.

Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen on ottamalla huomioon kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksyttyjä tulkintatapoja tulkittava kansallista oikeutta mahdollisimman pitkälle puitepäätöksen 2002/584 sanamuodon ja päämäärän mukaisesti taatakseen tämän puitepäätöksen täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on sillä tavoitellun päämäärän mukainen.

Allekirjoitukset